

efter Tegn i Sol og Maane, naar Fiskerne er paa Havet. Naar Katten begynder at mjave, og Vinden tuder gennem Skorstenen som en Hund, der lugter Lig, ses Kørnerne hvert Øjeblik ude paa Dørflisen med Haanden over Panden. Gamle Mænd rokker ned til Havstokken ved deres Stave, kigger ud mod Kimingen og mumler med sig selv. Som Flokke af mægtige Ørne sejler de første, mørke Smaaskyer højt og roligt henunder Himlen. Men snart stiger sværere Skymasser op over Horisonten. Det hele Hav er allerede et flyvende Skum, . . . og indsvøbt i en sortgraa Røgkappe kaster endelig Stormen sig ind over Landet med en Vælde, der faar Kirke-taarnene til at ryste.

Hansine sad om Aftenen inde hos sin Moder og vandt Garn ved Skæret fra et tyndt Talglys, der i de endnu korte Aftener maatte erstatte den hengemte Vinterlampe. Den lavloftede Bondestue var stadig lige uberrørt af de omskiftelige Tider. Tintallerknerne under Loftet og de to indrammede Navneduge med Aarstallet 1798, Armstolen ved Kakkellovnen og det øvrige, aarhundredgamle Udstyr — alt var bleven bevaret med en pietetsfuld Omhu, der efter Hansines Hjemkomst næsten havde faaet Karakteren af en Demonstration.

Kun et Sted manglede der noget. Bænkepladsen for Enden af Egebordet, hvor Anders Jørgen forhen havde siddet med et Par irrede Messingbriller paa sin Klumpnæse og stavet sig gennem „Bladet“, stod nu tom. Den gamle Mand var forrige Vinter bleven angreben af den saakaldte Kyndelmisse-Feber, der i Løbet af faa Dage havde gjort Ende paa hans Liv.

Men hverken dette Dødsfald eller Elses lange, haabløse Sygeleje havde afstedkommet nogen Forandring i Husets nedarvede Skik og Orden. Hansine, der nu ganske havde overtaget Styrelsen af Huset, havde ogsaa i den Henseende ladet sig det være magtpaaliggende at bibeholde det ejendommelige gammeldags Præg, der altid havde hvilet over det. Hun havde